

14 RANTALAPSET

NENAN UNELMA

Eräänä päivänä Edwin ja Nena Sonio veivät meidät Mamburaon ranta-alueelle. Siellä oli suuria lapsijoukkoja, jotka parveilivat ympärinsä ja seurasivat meitä. Kyselin, kenen lapsia he olivat ja sain tietää, että he olivat ”rantalapsia”. He asuivat isossa slummissa Mamburaon rannalla. Joillakin heistä oli vanhemmat, joillakin ei. Toisilla oli mummo tai edes joku sukulainen, mutta monet olivat ”tuhkimoita”, lapsia, joilla ei ollut ketään.

Nena Sonion haave oli aloittaa lapsityö rannalla, mutta Soinioilla ei ollut siihen rahaa. Hän oli jo käynyt slummikylässä tutustumassa asukkaisiin, vaikka pelkkä vieraileminen ei tietenkään paljon auta. Jotain pitäisi myös tehdä.

Tuumimme Lean kanssa: ”Siinä se on, tämä on meidän työmaamme! Annamme teille rahaa ruokaan ja te hankitte emäntiä kokkaamaan. Sitten menemme valmiin ruuan kanssa ensimmäiseen paikkaan keräämään lapsia koolle.” Ja kohta olikin soppakeittiö jo toiminnassa.

Ajattelimme, että spagettiateria olisi hyvä aloitus. Spagettia rantalapsset eivät koskaan saa, sillä se on liian kallista. Riisi sen sijaan

Ruokaa valmistamassa

on tavallinen ruoka, vaikkei sitäkään ole aina tarjolla. Maitokalaa merestä saa jos saa, mutta yleensä sekin menee myyntiin. Yksinäiset äidit kiertävät talosta taloon yhtä kalaa myymässä jo aamuvarhaisesta alkaen ja kyselevät, saisivatko he pestä pyykkiä. Sosiaaliturvaa ei ole, ja jos ei ole rahaa, ei ole syötävääkään.

Kirkkoon tulleet naiset laittoivat ruokaa ulkokeittiössä yötä myöten. Me puolestamme suunnittelimme rannalta toiselle ulottuvaa ruuanjakeluohjelmaa, ja pastori kävi kyläyhteisöissä kertomassa, että rannalla on kokous.

ENSIMMÄINEN KOKOUS RANNALLA

Ensimmäiseen kokoontumiseen tuli 60 lasta vähän pelokkaina ja arkoina. Joukossa oli ihan pieniäkin, kolmi-nelivuotiaita. Noin kaksivuotias tyttö, jonka toinen käsi oli kuivettunut, tuli äitinsä kanssa. Toinen äiti toi poikansa, jonka jalat olivat halvaantuneet.

Pastori Sonio laulatti heillä tagaloginkielisiä lauluja kitaransa säestyksellä. Sonio myös tulkkasi, kun puhuin lapsille ja kerroin heille Jeesuksesta ja taivaasta. Lopuksi kysyin, kuka haluaa antaa elämänsä Jeesuksen hoitoon. Kaikki nostivat kätensä ja rukoilivat laittaen sen sydämelleen.

Samassa Pyhä Henki osoitti minulle halvaantuneen pojan. Kuulin selkeästi: "Ota poika ja kävele hänen kanssaan. Minä teen ihmeen." Hämmästyin, sillä minulla ei ole tapana toimia niin, retuuttaa ketään vieressäni komentaen: "Kävele!" Itse asiassa olin tällaista vastaan ja uskoin, että Jumalan voima saa ihmisen kyllä pongahtamaan pystyyn, jos tarve on. Nyt oli kuitenkin toteltava. Jumala ei piitannut minun uskonnollisista käsityksistäni ja tavoistani. Hän hajotti järjestelliset päätelmäni täysin.

Menin pojan äidin luo ja sanoin: "Tänä päivänä Jumala parantaa pojan. Ota sinä toiselta puolelta poikaa kiinni, minä otan toiselta puolelta. Nyt lähdetään kävelylle." Poika oli noin 5-6 -vuotias, ja hän pelästyi ja ruikutti: "Etkö sinä näe, etten minä osaa kävellä!" Jalat raahautuivat hervottomina pitkin sandia. Hänen äidillään oli kuitenkin täysi luottamus siihen, mitä olin sanonut. Komensin poikaa: "Kävele! Jeesus tekee ihmeen." Poika alkoi ottaa askelia mutta ruikutti edelleen: "En minä voi kävellä." Kiersimme rantaa muiden lasten katsellessa touhuamme uteliaina. Äkkiä poika sai kuin näkymättömän iskun jalkoihinsa, ja jalat alkoivat hitaasti liikkua ilman

raahaamista. Hän hämmästyi itsekkin, alkoi ottaa askeleita ...ja kohta niistä tuli kävelyä. Sanoin äidille: "Irrota otteesi toisesta kädestä!" Äiti teki niin, ja poika pelästyí taas ja huusi: "Ei, äiti, ei!"

Nyt poika oli toista tukea vailla, mutta jatkoimme kävelyä jalkojen vahvistuessa joka askeleella. Äkkiä irrotin otteeni hänestä. Poika seisahtui ja katsoi minua ällistyneenä. Hän vain seisoí, ja minä komensin, että alahan kävellä. Ja niin hän alkoi kävellä! Lopulta hän juoksi ympyrää pitkin santaa.

Tämä sai aikaan riemun lapsijoukossa. Äitinsä sylissä ollut kaksivuotias, jolla oli kuivettunut käsi, alkoi heiluttaa halvaantunutta kättään innostuksesta. Käsi liikkui! Sekin parani ensimmäisen ihmeen myötä.

HYVÄ RUMPU KAUA KUULUU

Kaiken tämän jälkeen jaoimme lapsille ruuan. Sitä oli niin paljon, että monet saivat kaksikin annosta, ja ruoka maittoi. Muutamat lapset olivat niin ahneita, että söivät sekunnissa, ihan kuin olisivat pelänneet ruuan katoavan.

Sanoma parantumisesta kulkeutui lasten mukana toiselle rannalle, isompaan slummiyhteisöön. Jumala pitää kyllä huolen mainonnasta. Palvelutehtävämme oli alkanut, ja 60 pientä oli tullut Jeesuksen luo. Pastori Sonio lupasi järjestää jatkohoidon, sillä tarvitsimme heille kipeästi seurakunnan.

Illalla eräs slummikylän asukas tuli kyselemään, olimmeko nähneet kahta 3- ja 4-vuotiasta. Nämä pienet olivat lähteneet seuraamaan meitä. Lapset löytyivät myöhemmin. En tiedä, olivatko he orpoja vai päättivätkö he muuten vain tulla meidän lapsiksemme. He eivät jaksaneet juosta paria kilometriä pidempään moottoripyörän perässä ja jäivät sinne, mihin jalat pysähtyivät, hylätyn hautausmaan luokse.

Seuraavana päivänä monia rannalla pelastuneita lapsia tuli kirkolle, jossa Nheng alkoi opettaa heille lauluja ja tansseja. Mukana oli myös "ex-halvaantunut" poika, joka juoksi siinä missä muutkin. Nheng päätti, että lapset saisivat näyttää seuraavan sunnuntain kokouksessa muillekin, mitä olivat oppineet. Näin he tulivat kirkon toimintaan mukaan. Lapsityö alkoi vauhdilla, 60 uudella pikku uskovalla. Pyhäkoulutilat olivat käymässä ahtaiksi.

NÄKY LAAJAKANKAASTA

Myöhemmin löysin kaupungilta nettikahvilan. Se oli tosin aika erikoisen näköinen, johtoja kun kulki pilvin pimein lattialla ja seinillä. Koneetkin olivat vanhoja. Näppäimistö jäi käteen kirjain kerrallaan, ja kirjaimet oli upotettava paikoilleen aina uudestaan ja uudestaan. Hiiri seikkaili missä sattui, ja joskus teksti hävisi kokonaan mystisesti, erityisesti tietenkin silloin, kun sähkökatko iski kesken kirjoittelun. Huoneessa oli kuumempaa kuin ulkona, mutta jos tästä kaikesta selvisi hengissä, saattoi jopa pystyä lukemaan sähköpostinsa. Hiljalta ja Paulalta olikin tullut postia.

Hilja oli nähnyt näyn minusta ja Princessistä. Olimme kävelleet rannalla, ja olin kulkenut jotenkin varpaillani hiippaillen ja leikkinyt tytön kanssa. Sitten eteen avautui laajakangas. Siihen tuli yksi kerrallaan kuvia minun kirjastani. Myös paljon ihmisiä näkyi katselemassa sitä kuin elokuvateatterissa.

Kankaalle ilmestyi sen jälkeen kolme sinisen lilan väristä pilveä, ja jokaisesta lähti kotka. Ne lensivät maata kohti. Laajakangas taitettiin kasaan z:n muotoisena. Iso maapallo alkoi pyöriä jalustalla vuoron perään kaikkiin suuntiin. Hilja tunsi, kuinka tuuli kävi, kun pallo pyöri. Hän kuuli myös eläinten ääniä. Sitten tuli sana: "Kirja menee ympäri maailmaa."

Paula kertoi, ettei hän ollut puhunut Hiljalle kirjasta mitään. Hämmästyin heidän viestistään, sillä Hiljan näkemät asiat olivat juuri tapahtumassa. Kirja oli loistava evankelioimisväline niin lapsia kuin aikuisiakin kohdattaessa. Köyhillä lapsilla ei ole kirjoja, ja he pystyvät ymmärtämään taivaan paremmin näkemällä sen omin silmin kuvina, ei vain kuuntelemalla. Olin ottanut kirjan mukaani tällekin reissulle, vaikka meillä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä tekisimme sillä. Puhetilaisuuksia oli sovittu vain seurakuntiin, eikä työ rantalasten parissa ollut kuulunut suunnitelmiimme.

